

ตอนบิรกรรมจะหายไป สำหรับผู้เริ่มฝึกหัดนี้ มันจะเกิดมีอาการเคลิบเคลิ้ม ใจลอยๆ เหมือนกับจะง่วงนอน เหมือนกับจะหลับ ถ้าหากว่าจิตสงบ มันก็จะวูบลง เหมือนกับกระโดดจากที่สูงลงไปสู่ที่ต่ำ นี่ ตรงนี้ หัวเลี้ยวหัวต่อ พอมันวูบลงไป พอหยุดวูบ นิ่งปั๊บ ทางแยกมี ๒ ทาง ทางหนึ่งนอนหลับ อีกทางหนึ่งไปเป็นสมาธิ ก็รู้สึกตัวขึ้นอีกภาวะหนึ่ง บางทีรู้สึกตัวแล้วก็สว่างโพล่งขึ้น บางทีก็เพียงแต่รู้สึกตัวแจ่มๆ กระทบึ่มๆ อยู่

บางท่านบิรกรรมภาวนาไป จิตก็ค่อยๆ สงบๆๆ แล้วมันก็หยุดบิรกรรมภาวนาเอง บางทีไปรู้ว่าจิตหยุดบิรกรรมภาวนา เกิดอะใจ สมาธิถอน

อาการวูบวาบอะไรต่างๆ นี้ มันจะเกิดขึ้นสำหรับผู้เริ่มฝึกภาวนาต่างหาก แต่ถ้าหากว่าปฏิบัติไปจนคล่องชำนาญ จิตมีพลัง มีสติสัมปชัญญะ มันจะค่อยสงบๆ สงบไปพร้อมกับความคิดที่ปรุงแต่ง

บางทีพอมันหยุดคิด มันนิ่งปั๊บ พอมันนิ่งแล้ว บางทีมันก็ นิ่งๆๆๆ ไป จนกระทั่งไปถึงระยะที่ร่างกายตัวตนหาย
บางทีพอนิ่งว่างสักพักหนึ่ง มันจะเกิดความรู้ผุดขึ้นๆๆ ที่เรากำหนดรู้อารมณ์จิต คือความคิดที่เราตั้งใจกำหนดรู้
มันเป็นสมาธิที่มีวิตก วิจารณ์ โดยความตั้งใจ หรือปริกรรมภาวนาอยู่ มันก็เป็น วิตก วิจารณ์ โดยความตั้งใจ

ทีนี้พอจิตมันวูบจะไปนิ่งปั๊บ ถ้ามันจะเป็นสมาธิทางฌานสมาบัติ มันก็ได้แต่นิ่งๆๆๆ ไปเฉยๆ
ถ้ามันจะไปในทางอริยมรรค อริยผล พอจิตสงบ มันตัดกระแสแห่งอารมณ์เดิมขาดไป มันจะว่างอยู่พักหนึ่ง
แล้วก็เกิดวิตกขึ้นมา วิตกคือความคิดที่มันผุดขึ้นมา วิจารณ์คือสติที่รู้พร้อมอยู่ในขณะจิตนั้น
แล้วความคิดมันจะคิดเรื่อยเปื่อยไป สติก็จะไล่ตามรู้ๆๆๆ ไป พอหนักๆ เข้า กายเบา จิตเบา กายสงบ จิตสงบ เกิดปีติ
เกิดความสุข ความคิดยิ่งเร็วขึ้นๆๆๆ พอไปถึงจุดๆ หนึ่ง มันจะนิ่งปั๊บลงไป สว่างไสว แล้วมันจะมีปรากฏการณ์ให้จิตรู้
เกิดขึ้น ดับไป เกิดขึ้น ดับไป อยู่เรื่อย บางทีก็เป็นเงาๆ เหมือนขี้เมฆไหลผ่านไปผ่านมา แล้วจิตก็ตั้งมั่น นิ่ง เด่น สว่างไสว
มันไปถึงจุด ฐิติภูตัง ของหลวงปู่มั่น
